

езуїтів, в беіефіс якнх відограіа була й сама трагедія.

Річ в тім, що езуїти все ще не булн задоволені діяльністю своєї протекторки в прнїиятій нею на себе місії — спасення душ людських від вічної заігнбелї. На їх погляд, вона не досить енергічно поступала в справі викорінення „схизматичького квасу” в своїй державі, дозволяла схизматикам мати свої церкви і навіть в самому замку лишала в їх руках муровану Богоявленську церкву, яка гордовито підноси-лась над усім містом і своєю величиістю переважала католицькі костели. Ще більш їм не подобалось, що побожна панї сама инколи відвідувала ту церкву, бо в нїй булн поховані її предки і там же стояв мармуровий надгробник над помершим її батьком князем Олександром. Давно вже вони дурили її, либонь сей князь, хоч і жив в схизмі але, за благанем своєї побожної малжоикн, в самий час конання примучив ся до св. костела і вмер в правдивій вірі; що за усильиим старанем отців їх орденa папа Клімент VIII дозволнз навіть молитись в костелах за його душу, і що тільки через нечувану упертість схизматиків його поховано в їх церкві. Анна-Альоїза, що так шанувала пам'ять батька, радісно слухала отсі теревені і все частійше ходила до Богоявленської церкви молитись над його могнлою; нарешті вона так була затуркана езуїтськимн теревеніямн, що їй в голову зайшла страшна думка, яка й привела до не-

владн-
зя Оле-
то вну-
жавним
а одну
тів, за-
венству,
стнрем,
х і від-
ли сам
воєї ка-
ся, що
у Аниї-
тямн, а
о. Спро-
міських
двері і

льки пре
иво й не-
оці і ко-
й лиха.
ограла в
бну ролю
за нею

№ ССLXXII